Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (prvi senat)

z dne 10. decembra 2015 *

„Predhodno odločanje — Carinski zakonik Skupnosti — Naknadno preverjanje deklaracij — Načelo varstva legitimnih pričakovanj — Omejitev ponovne preučitve rezultatov naknadnega preverjanja v nacionalnem pravu — Možnost — Odločba v zvezi s prvim naknadnim preverjanjem — Netočni ali nepopolni podatki, ki niso bili znani ob sprejetju odločbe“

V zadevi C-427/14,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Augstākās tiesas Administratīvo lietu departaments (upravni oddelek vrhovnega sodišča, Latvija) z odločbo z dne 11. septembra 2014, ki je prispela na Sodišče 18. septembra 2014, v postopku

Valsts ieņēmumu dienests

proti

„Veloserviss“ SIA,

SODIŠČE (prvi senat),

v sestavi A. Tizzano, podpredsednik Sodišča v funkciji predsednika prvega senata, A. Borg Barthet, E. Levits, sodnika, M. Berger, sodnica, in S. Rodin (poročevalec), sodnik,

generalni pravobranilec: P. Mengozzi,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

— za latvijsko vlado I. Kalniņš in K. Freimanis, agenta,

— za češko vlado M. Smolek in J. Vláčil, agenta,

— za grško vlado A. Dimitrakopoulou in K. Nasopoulou, agentki,

— za špansko vlado A. Gavela Llopis, agentka,

— za Evropsko komisijo A. Sauka in L. Grønfeldt, agenta,

* Jezik postopka: latvijščina.

na podlagi sklepa, sprejetega po opredelitvi generalnega pravobranilca, da bo v zadevi razsojeno brez sklepnih predlogov,

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 78(3) Uredbe Sveta (EGS) št. 2913/92 z dne 12. oktobra 1992 o carinskem zakoniku Skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 2, zvezek 4, str. 307), kakor je bila spremenjena z Uredbo (ES) št. 2700/2000 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. novembra 2000 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 2, zvezek 10 str. 239, v nadaljevanju: Carinski zakonik).

2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med Valsts ieņēmumu dienests (latvijska davčna uprava, v nadaljevanju: davčna uprava) in družbo „Veloserviss“ SIA (v nadaljevanju: Veloserviss) glede odmere uvoznih dajatev in davka na dodano vrednost (v nadaljevanju: DDV) skupaj z zamudnimi obrestmi v okviru naknadnega preverjanja carinske deklaracije.

Pravni okvir

Pravo Unije

3 Člen 78 Carinskega zakonika, naslovljen „Naknadno preverjanje deklaracij“ določa:

„1. Carinski organi lahko po uradni dolžnosti ali na zahtevo deklaranta, po odobritvi prepustitve blaga, deklaracije ponovno pregledajo.

2. Carinski organi lahko po prepustitvi blaga preverijo poslovne dokumente in podatke, ki se nanašajo na uvozne ali izvozne operacije v zvezi z zadevnim blagom ali na kasnejše trgovske posle z istim blagom, da se prepričajo o točnosti navedb v deklaraciji. Ta preverjanja se lahko izvajajo pri deklarantu, vseh osebah, ki so s poslovnega vidika neposredno ali posredno udeležene v navedenih operacijah, in vseh drugih osebah, ki iz poslovnih razlogov razpolagajo s temi dokumenti in podatki. Ti organi lahko tudi pregledajo blago, če je to še mogoče predložiti.

3. Če se pri ponovnem pregledu deklaracije ali naknadnih preverjanjih izkaže, da so bile določbe o zadevnem carinskem postopku uporabljene na podlagi netočnih ali nepopolnih podatkov, carinski organi ob upoštevanju vseh sprejetih predpisov, sprejmejo potrebne ukrepe za ureditev položaja, pri čemer upoštevajo nove informacije, s katerimi razpolagajo.“

4 Člen 221(1), (3) in (4) tega zakonika določa:

„1. Znesek dajatev se mora dolžniku takoj po vknjižbi v skladu z ustreznimi postopki sporočiti.

[…]

3. Po poteku treh let od datuma, ko je carinski dolg nastal, se dolžniku ne pošlje obvestilo. […]

4. Če je carinski dolg posledica dejanja, ki je bilo v trenutku, ko se je zgodilo, zavezano sprožitvi kazenskega postopka na sodišču, se lahko znesek, opredeljen z veljavnimi določbami, sporoči dolžniku po izteku triletnega roka iz odstavka 3.“

Latvijsko pravo

5 Člen 23(1) latvijskega splošnega davčnega zakona določa:

„Davčna uprava po davčnem nadzoru na podlagi davčnih predpisov ugotovi ali natančneje določi znesek, ki ga je treba navesti v obveznem delu davčne informativne izjave in davčne napovedi, obdavčljive dohodke (ali izgube) in izračun davka (ali dajatve) ter v treh letih od izteka roka za plačilo, določenega v predpisih, naloži globo. Če je za zadevno davčno obdobje v zvezi s konkretnim davkom, elementom davčne napovedi, pristojbino ali katero koli drugo dajatvijo, ki jo je določila država, že bil opravljen davčni nadzor, je njena odločba končna in jo lahko ponovno preuči le, če se je začel kazenski postopek zaradi goljufije, poneverbe dokumentov, utaje davkov ali podobnih dajatev ali zaradi drugih kaznivih dejanj, ki bi lahko vplivala na določitev davka.“

Spor o glavni stvari in vprašanja za predhodno odločanje

6 Družba Veloserviss je 17. maja 2007 v Evropsko unijo uvozila kolesa iz Kambodže za sprostitev v prosti promet. Na podlagi potrdila o poreklu, ki ga je 16. februarja 2007 izdala kamboška vlada, družba Veloserviss ni plačala niti carine niti DDV.

7 Davčna uprava je leta 2008 izvedla prvo naknadno carinsko preverjanje v zvezi z obdobjem, v katerem so bila sporna kolesa uvožena. Ob tem, da v zvezi z njimi ni bila ugotovljena nobena nepravilnost, je družba Veloserviss odločbo, sprejeto na podlagi tega nadzora, izpolnila.

8 Leta 2010 je davčna uprava od Evropskega urada za boj proti goljufijam (OLAF) dobila informacijo, da potrdilo o poreklu, ki ga je kamboška vlada izdala glede zadevnega blaga, ni v skladu z zahtevami iz določb prava Unije.

9 Ob upoštevanju te informacije je davčna uprava izvedla drugo naknadno preverjanje enotne upravne listine, ki jo je predložila družba Veloserviss, in ugotovila, da je bila carinska oprostitev za to blago neupravičena.

10 Zato je davčna uprava z odločbo z dne 23. julija 2010 družbi Veloserviss naložila plačilo carinskih dajatev in DDV skupaj z zamudnimi obrestmi.

11 Družba Veloserviss je potem zoper to odločbo vložila tožbo, v kateri je predlagala njeno odpravo.

12 Administratīvā apgabaltiesa (regionalno upravno sodišče) je po preučitvi zadeve na drugi stopnji s sodbo z dne 27. marca 2014 potrdilo odpravo odločbe z dne 23. julija 2010, pri čemer je med drugim odločilo, da v skladu s členom 23(1) latvijskega splošnega davčnega zakona davčna uprava ni bila upravičena ponovno opraviti naknadnega preverjanja zadevnega deklariranega blaga, ker je s prvim nadzorom pri družbi Veloserviss nastalo legitimno pričakovanje in ker je ta družba izpolnila vse predpisane zahteve v zvezi s predložitvijo carinske deklaracije, saj objektivno ni mogla vedeti, da so pristojni kamboški organi izdali nepravilno potrdilo. Zato naj bi družba Veloserviss ravnala v dobri veri.

13 Davčna uprava je pri predložitvenem sodišču vložila kasacijsko pritožbo.

14 V tem okviru navedena uprava glede na navedbe Augstākās tiesas Administratīvo lietu departaments (upravni oddelek vrhovnega sodišča) poudarja, najprej, da Administratīvā apgabaltiesa (regionalno upravno sodišče) ni upoštevalo, da ta uprava pri prvem preverjanju carinske deklaracije družbe Veloserviss ni imela na voljo poročila OLAF, zaradi česar ni mogla ugotoviti, da predložena potrdila o poreklu niso pravilna. Dalje, Administratīvā apgabaltiesa (regionalno upravno sodišče) naj ne bi upoštevalo, da je člen 78(3) Carinskega zakonika *lex specialis* v razmerju do člena 23(1) latvijskega

splošnega davčnega zakona. Nazadnje, po mnenju davčne uprave je Sodišče v točki 40 sodbe z Greencarrier Freight Services Latvia (C-571/12, EU:C:2014:102) navedlo, da lahko carinski organi sporočijo nastanek novega carinskega dolga v roku treh let od datuma nastanka tega dolga, zaradi česar je davčna uprava prvo odločbo o nadzoru lahko dopolnila.

15 V zvezi s tem predložitveno sodišče navaja, da medtem ko latvijsko pravo omejuje možnost opravljanja ponavljajočih se davčnih nadzorov, člen 78(3) Carinskega zakonika na splošno določa pravico davčnih organov, da opravljajo naknadna preverjanja in preprečujejo nespoštovanje obveznosti plačila carinskih dajatev, ta določba pa ne omejuje možnosti ponavljanja takih preverjanj. To pravico naj bi bilo treba izvajati ob upoštevanju splošnih načel upravnega postopka, vključno z načeli in določbami nacionalnega prava. Zato naj bi obstajal dvom glede razlage člena 78(3) tega zakonika, ta določba pa je odločilna za rešitev predmetnega spora.

16 V teh okoliščinah je Augstākās tiesas Administratīvo lietu departaments (upravni oddelek vrhovnega sodišča) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ta vprašanja:

„1. Ali je treba člen 78(3) Carinskega zakonika razlagati tako, da načelo varstva legitimnih pričakovanj omejuje možnost, da se naknadno preverjanje ponovno opravi in da se rezultati prvega naknadnega preverjanja ponovno preučijo?

2. Ali se lahko z nacionalnim pravom države članice določijo postopek za izvedbo naknadnih preverjanj iz člena 78(3) Carinskega zakonika in omejitve za ponovno preučitev rezultatov teh preverjanj?

3. Ali je treba člen 78(3) Carinskega zakonika razlagati tako, da lahko nacionalno pravo vsebuje omejitve za ponovno preučitev rezultatov prvega naknadnega preverjanja, če se prejme informacija, da se je davčna zakonodaja uporabila na podlagi netočnih ali nepopolnih podatkov, kar ob sprejetju odločbe o prvem naknadnem preverjanju ni bilo znano?“

Vprašanja za predhodno odločanje

17 Predložitveno sodišče z vprašanji, ki jih je treba obravnavati skupaj, v bistvu sprašuje, ali in v kolikšni meri je treba člen 78(3) Carinskega zakonika razlagati tako, da nasprotuje nacionalni ureditvi, kot je ta iz postopka v glavni stvari, ki omejuje možnost carinskih organov, da ponovno opravijo naknadno preverjanje in na njegovi podlagi ukrepajo z določitvijo novega carinskega dolga, če pristojna davčna uprava prejme informacijo, ki kaže na to, da so se carinski predpisi uporabili na podlagi netočnih ali nepopolnih podatkov, in če ta informacija ni bila znana ob sprejetju odločbe v zvezi s prvim naknadnim preverjanjem.

18 Zaradi odgovora na to vprašanje je treba najprej poudariti, da člen 78(3) Carinskega zakonika določa, da carinski organi sprejmejo ukrepe iz tega zakonika „ob upoštevanju vseh sprejetih predpisov“.

19 Poleg tega iz člena 1 tega zakonika, ki določa, da carinski predpisi Unije obsegajo tudi predpise za njihovo izvajanje, sprejete na nacionalni ravni, in sodne prakse Sodišča izhaja, da čeprav države članice na področju uporabe Carinskega zakonika ostajajo pristojne za izdajo procesnih pravil, se morajo prepričati, da so ta skladna s tem zakonikom ter, splošneje, z upoštevnimi zahtevami in načeli prava Unije (glej po analogiji zlasti sodbo CIVAD, C-533/10, EU:C:2012:347, točka 23, sklep Saupiquet/Komisija, C-37/12 P, EU:C:2013:96, točka 39, in sodbo Kamino International Logistics in Datema Hellmann Worldwide Logistics, C-129/13 in C-130/13, EU:C:2014:2041, točka 77).

20 S tem pridržkom države članice torej načeloma ohranijo pristojnost za sprejetje pravil, ki urejajo naknadno preverjanje iz člena 78(3) Carinskega zakonika.

21 Zaradi konkretne ugotovitve, ali in v kolikšni meri lahko država članica v zvezi s tem predpiše omejitve, je treba najprej opozoriti, da člen 78 Carinskega zakonika vzpostavlja postopek, ki carinskim organom omogoča, da po potrebi po uradni dolžnosti naknadno pregledajo carinsko deklaracijo, torej po odobritvi prepustitve blaga, na katero se nanaša taka deklaracija (glej v tem smislu sodbi Overland Footwear, C-468/03, EU:C:2005:624, točke 62, 64 ter 66, in Greencarrier Freight Services Latvia, C-571/12, EU:C:2014:102, točka 28).

22 V ta namen lahko ti organi na podlagi člena 78(1) Carinskega zakonika ponovno pregledajo carinsko deklaracijo, torej jo ponovno preučijo (sodba Overland Footwear, C-468/03, EU:C:2005:624, točka 45).

23 Poleg tega lahko carinski organi v skladu s členom 78(2) tega zakonika zato, da se prepričajo o točnosti navedb v deklaraciji, preverijo upoštevne poslovne dokumente in podatke ter glede na okoliščine pregledajo zadevno blago (glej v tem smislu sodbo Greencarrier Freight Services Latvia, C-571/12, EU:C:2014:102, točka 29).

24 Če se pri tem ponovnem pregledu ali preverjanjih izkaže, da so bile določbe o zadevnem carinskem postopku uporabljene na podlagi netočnih ali nepopolnih podatkov, torej da so podane bodisi vsebinske napake ali opustitve bodisi nepravilna razlaga prava, ki se uporabi, morajo carinski organi v skladu s členom 78(3) Carinskega zakonika sprejeti potrebne ukrepe za ureditev položaja, pri čemer upoštevajo nove podatke, s katerimi razpolagajo (glej v tem smislu sodbo Terex Equipment in drugi, C-430/08 in C-431/08, EU:C:2010:15, točka 62).

25 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da besedilo člena 78 tega zakonika ne vsebuje omejitev niti glede možnosti carinskih organov, da ponovni pregled ali naknadno preverjanje ponovijo v smislu odstavkov 1 in 2 tega člena, niti glede sprejetja potrebnih ukrepov za ureditev položaja, ki je določeno v odstavku 3 tega člena, s strani teh organov.

26 Tako cilj Carinskega zakonika, ki je med drugim v skladu s peto uvodno izjavo tega zakonika zagotovitev pravilne uporabe davkov, ki jih določa (glej v tem smislu sodbo Greencarrier Freight Services Latvia, C-571/12, EU:C:2014:102, točka 32), kot tudi posebna logika člena 78 tega zakonika, ki je, da se z uskladitvijo carinskega postopka z dejanskim položajem popravijo vsebinske napake in opustitve ter nepravilna razlaga prava, ki se uporablja (glej sodbi Terex Equipment in drugi, C-430/08 in C-431/08, EU:C:2010:15, točka 56, ter Südzucker in drugi, C-608/10, C-10/11 in C-23/11, EU:C:2012:444, točka 47), namreč nasprotujeta razlagi tega člena, ki bi omogočila, da se na splošno izključi, da carinski organi opravijo ponovne preglede ali druga naknadna preverjanja carinskih deklaracij, da bi po potrebi uredili položaj.

27 Poleg tega iz ustaljene sodne prakse izhaja, da imajo ti organi, zlasti zaradi učinkovitega uresničevanja teh ciljev, široko diskrecijo glede izvedbe ponovnih pregledov in naknadnih preverjanj (glej v tem smislu sodbi Südzucker in drugi, C-608/10, C-10/11 in C-23/11, EU:C:2012:444, točki 48 in 50, ter Digitalnet in drugi, C-320/11, C-330/11, C-382/11 in C-383/11, EU:C:2012:745, točka 66).

28 Iz tega izhaja, da je treba člen 78(3) Carinskega zakonika razlagati tako, da carinskim organom okviru obveznosti, ki jim jih nalaga, na splošno dovoljuje, da ponovni pregled ali naknadno preverjanje carinske deklaracije ponovijo in na tej podlagi ukrepajo z določitvijo novega carinskega dolga.

29 Vendar je možnost carinskih organov, da opravijo ponovni pregled carinskih deklaracij in da sprejmejo potrebne ukrepe, zato da uredijo položaj, pogojena s spoštovanjem upoštevnih zahtev, ki jih nalagajo splošna načela prava Unije, med drugim tistih, ki izhajajo iz načela pravne varnosti in načela varstva legitimnih pričakovanj kot njegovega korelata.

30 V zvezi s tem je treba najprej opozoriti, da sta načeli pravne varnosti in varstva legitimnih pričakovanj del pravnega reda Unije. Zato ju morajo institucije Unije in prav tako države članice pri izvrševanju pooblastil, ki jim jih podeljujejo predpisi Unije, spoštovati (glej v tem smislu zlasti sodbi Netto Supermarkt, C-271/06, EU:C:2008:105, točka 18, in Plantanol, C-201/08, EU:C:2009:539, točka 43).

31 Na prvem mestu je glede načela pravne varnosti treba poudariti, da je v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča njegov namen zagotavljanje predvidljivosti položajev in pravnih razmerij ter da med drugim zahteva, da se položaj davčnega zavezanca glede njegovih pravic in obveznosti v razmerju do davčne ali carinske uprave ne more neskončno dolgo izpodbijati (glej v tem smislu zlasti sodbi Alstom Power Hydro, C-472/08, EU:C:2010:32, točka 16, in Elsacom, C-294/11, EU:C:2012:382, točka 29).

32 V zvezi s tem je iz sodne prakse Sodišča razvidno, da je določitev razumnega zastaralnega roka ne glede na to, ali je predpisan v nacionalnem pravu ali pravu Unije, v interesu pravne varnosti, ki varuje hkrati posameznika in zadevno upravo, pri tem pa posamezniku ne onemogoča uresničevanja pravic, ki jih priznava pravni red Unije (glej v tem smislu sodbi Barth, C-542/08, EU:C:2010:193, točka 28, in CIVAD, C-533/10, EU:C:2012:347, točka 23).

33 Ker člen 78 Carinskega zakonika ne predpisuje nobenega zastaralnega roka za naknadno preverjanje carinskih deklaracij, so države članice glede na splošno načelo pravne varnosti pristojne, da za ta postopek prepišejo razumen zastaralni rok.

34 Vendar je treba, čeprav ta člen ne določa tozadevnega specifičnega roka, ugotoviti, da imajo carinski organi v skladu s členom 221(3) Carinskega zakonika za sporočitev novega carinskega dolga triletni rok od datuma nastanka takega dolga (glej sodbo Greencarrier Freight Services Latvia, C-571/12, EU:C:2014:102, točka 40).

35 Po poteku tega roka dolg zastara in zato ugasne v smislu člena 233 tega zakonika (glej sodbo Direct Parcel Distribution Belgium, C-264/08, EU:C:2010:43, točka 43).

36 Ker po izteku triletnega roka od datuma nastanka carinskega dolga ni več mogoče sporočiti novega carinskega dolga in torej ukrepati na podlagi ponovnega pregleda ali naknadnega preverjanja v smislu člena 78(3) Carinskega zakonika, se državam članicam glede na načelo pravne varnosti ne sme preprečiti, da omejijo uporabo postopka ponovnega pregleda iz tega zakonika po preteku treh let od datuma nastanka prvotnega carinskega dolga, zlasti tako, da za ponovni pregled predpišejo tak zastaralni rok (glej v tem smislu sodbo Greencarrier Freight Services Latvia, C-571/12, EU:C:2014:102, točki 40 in 41).

37 Vendar mora v tem obdobju treh let nacionalna zakonodaja države članice, kot je bilo poudarjeno v točkah od 25 do 28 te sodbe, carinskim organom omogočati, da ponovno sprejmejo ukrep za ureditev položaja zaradi ponovnega pregleda ali naknadnega preverjanja v skladu s členom 78(3) Carinskega zakonika, med drugim tako, da spremenijo carinski dolg. Poleg tega mora biti sprejetje takega ukrepa mogoče celo po izteku tega obdobja, če je carinski dolg posledica dejanja, v zvezi s katerim je bilo treba v trenutku, ko se je zgodilo, sprožiti kazenski postopek na sodišču v smislu člena 221(4) Carinskega zakonika, kar mora preveriti predložitveno sodišče.

38 *A fortiori* – in če tak položaj ni podan – je treba za skladne z načelom pravne varnosti, vsaj v obdobju treh let od nastanka carinskega dolga, šteti ponovljene ponovne preglede in naknadna preverjanja v smislu odstavkov 1 in 2 tega člena, saj tak ponovni pregled oziroma tako naknadno preverjanje, kot je poudarila Komisija, kot tak ne posega nujno v pravni položaj zadevnega zavezanca.

39 Na drugem mestu je glede načela varstva legitimnih pričakovanj treba poudariti, da je iz ustaljene sodne prakse razvidno, da se lahko na to načelo sklicuje vsak gospodarski subjekt, pri katerem je nacionalni organ vzbudil utemeljena pričakovanja. Vendar kadar lahko razumen in preudaren gospodarski subjekt predvidi sprejetje ukrepa, ki lahko vpliva na njegove interese, se v primeru

sprejetja tega ukrepa na to načelo ne more sklicevati. Poleg tega gospodarski subjekti ne morejo imeti legitimnih pričakovanj glede ohranitve obstoječega položaja, ki ga lahko nacionalni organi spremenijo v okviru svoje diskrecijske pravice (glej zlasti sodbo Plantanol, C-201/08, EU:C:2009:539, točka 53).

40 V zvezi s tem iz sodne prakse Sodišča glede možnosti zavezanca, da se v primeru ponovnega pregleda ali naknadnih preverjanj in določitve s tem povezanega carinskega dolga sklicuje na načelo varstva legitimnih pričakovanj, izhaja, da ta zavezanec ne more imeti legitimnih pričakovanj glede veljavnosti potrdil, zato ker so jih carinski organi države članice prvotno sprejeli, saj vloga teh služb v okviru prvotnega sprejetja deklaracij nikakor ne ovira izvrševanja kasnejših pregledov niti posledic, ki iz teh lahko izhajajo (glej v tem smislu sodbi Van Gend & Loos in Expeditiebedrijf Bosman/Komisija, 98/83 in 230/83, EU:C:1984:342, točka 20, ter Faroe Seafood in drugi, C-153/94 in C-204/94, EU:C:1996:198, točka 93).

41 V treh letih od nastanka prvotnega carinskega dolga, ki je naveden v točki 34 te sodbe, mora namreč zavezanec kot gospodarski subjekt prevzeti tveganje – in sprejeti potrebne ukrepe, da se pred njim zavaruje – da carinski organi ponovno preučijo odločbo o carinskem dolgu ob upoštevanju novih informacij, ki jih eventualno pridobijo zaradi preverjanj (glej v tem smislu sodbo Lagura Vermögensverwaltung, C-438/11, EU:C:2012:703, točka 30).

42 Iz tega sledi, da načelo varstva legitimnih pričakovanj na splošno ne nasprotuje temu, da carinski organi opravijo nove ponovne preglede ali naknadna preverjanja in na podlagi njih ukrepajo v smislu člena 78(3) Carinskega zakonika.

43 Na tretjem mestu je treba kljub temu opozoriti, da zavezanec še vedno lahko nasprotuje naknadni vknjižbi carinskih dajatev pod posebnimi in kumulativnimi pogoji iz člena 220(2)(b) Carinskega zakonika, katerega cilj je varstvo legitimnih pričakovanj zavezanca glede utemeljenosti vseh dejavnikov, ki se upoštevajo pri odločitvi, ali se carine lahko naknadno izterjajo ali ne (glej sodbo Agrover, C-173/06, EU:C:2007:612, točki 30 in 31).

44 V skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča pa so legitimna pričakovanja zavezanca deležna varstva iz te določbe le, če so pristojni organi „sami“ ustvarili podlago za ta pričakovanja. Tako samo napake, ki se lahko očitajo aktivnemu ravnanju pristojnih organov, upravičujejo, da ne pride do naknadne izterjave carine (glej v tem smislu sodbi Mecanarte, C-348/89, EU:C:1991:278, točki 19 ter 23, in Agrover, C-173/06, EU:C:2007:612, točka 31).

45 Vendar se zdi, da v zadevi v glavni stvari ne gre za tak položaj – kar mora sicer preveriti predložitveno sodišče – zlasti zato, ker je bil, glede na dejansko stanje, kot ga je opisalo to sodišče, postopek pregleda ponovljen zaradi informacije glede potrdila o poreklu, ki je v konkretnem primeru izhajala iz poročila OLAF, s katerim pa carinski organi ob sprejetju odločbe v zvezi s prvim naknadnim preverjanjem niso bili seznanjeni.

46 Glede na vse navedene preudarke je treba na zastavljena vprašanja odgovoriti, da je treba člen 78(3) Carinskega zakonika razlagati tako, da nasprotuje nacionalni ureditvi, kot je ta iz postopka v glavni stvari, ki omejuje možnost carinskih organov, da ponovni pregled ali naknadno preverjanje ponovijo in na tej podlagi ukrepajo z določitvijo novega carinskega dolga, če ta omejitev zadeva triletno obdobje od datuma nastanka prvotnega carinskega dolga, kar mora preveriti nacionalno sodišče.

Stroški

47 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (prvi senat) razsodilo:

Člen 78(3) Uredbe Sveta (EGS) št. 2913/92 z dne 12. oktobra 1992 o carinskem zakoniku Skupnosti, kakor je bila spremenjena z Uredbo (ES) št. 2700/2000 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. novembra 2000, je treba razlagati tako, da nasprotuje nacionalni ureditvi, kot je ta iz postopka v glavni stvari, ki omejuje možnost carinskih organov, da ponovni pregled ali naknadno preverjanje ponovijo in na tej podlagi ukrepajo z določitvijo novega carinskega dolga, če ta omejitev zadeva triletno obdobje od datuma nastanka prvotnega carinskega dolga, kar mora preveriti nacionalno sodišče.

Podpisi